

Pojam kulture je jedan od temeljnih pojmova savremenih humanističkih nauka. Mnoštvo različitih definicija kulture ukazuje, da je to interdisciplinarni fenomen čiji je pojamovni obim različito promišljan, a njegovi konstituenti predmet disperzivnih teorijskih interpretacija. Kritički pregled različitih koncepcija kulture dali su, u svojoj studiji, Kreber i Klakhon, razvrstavajući ih u šest kategorija:

Opisne definicije kulture predstavljaju klasičan vid ranih etnoloških određenja kulture. „Kultura ili civilizacija je složena celina koja obuhvata nauku, verovanja, umetnost, moral, pravo, običaje i druge sposobnosti koje su ljudi stekli kao članovi društva“ .

Istorijske definicije ističu faktore nasleđa i tradicije kao konstitutivne za kulturu. „Kultura...društveno nasleđen skup delatnosti i uverenja koji determinišu naše živote“ , „kultura znači čitav kompleks tradicionalnih ponašanja koje je razvijala ljudska rasa i koje je sukcesivno prenosila svaka generacija“ .

Definicije koje se oslanjaju na normativizam, kao svojstvo kulturnog ponašanja naglašavaju podređivanje normama društvenog života, skrećući pažnju na „jedinstvo stila“ kao kriterijum razvrstavanja kultura.

„Kultura nekog društva je način života njegovih članova, skup ideja i navika koje se uče, dele i prenose s generacije na generaciju“ .

Psihološke definicije uzimaju u obzir psihičke mehanizme formiranja kulture: proces učenja, stvaranje navika, kao i mehanizme prilagođavanja. Najreprezentativniji primer psihološkog tumačenja kulture je delo Geze Rohajma.

Strukturalne definicije karakteriše simbolizacija kao i koncentracija na celovit karakter i unutrašnju povezanost pojedinih kultura.

Generičke definicije stavljaju akcenat na objašnjenje porekla kulture, njeno suprotstavljanje prirodi, i na njen karakter kao proizvod društvene koegzistencije ljudi. Ovakvo shvatanje kulture svojstveno je i većini onih odrednica u okviru kulturne antropologije čija se veza sa sociologijom prepoznaje upravo u relativizaciji kulturnih pojava prema njihovoj društvenoj osnovi. Ovakvo stanovište javlja se već kod Tejlora, iako je on sagledavao suštinu kulture u društvenoj genezi navika i običaja.

Još jedna definicija, izvedena je putem uspostavljanja razumevajućeg odnosa između čoveka i njegove realnosti kao celine: „da se bit čoveka ne tumači postojećom realnošću već obratno: da se postojeća realnost razumeva i tumači sa stanovišta ljudskih mogućnosti“ .

Vrste i razvoj kulturnih potreba

Pod kulturnim potrebama podrazumevamo, pre svega, one potrebe kojima se čovek ostvaruje kao biće različito od svih ostalih i kao jedinstvena ličnost u svom društvenom i kulturnom okruženju. To su one potrebe pomoću kojih čovek razvija svoju ličnost tako da aktivno deluje, proizvodi, stvara nove duhovne i materijale vrednosti, uživa u postojećim, komunicira...

Vrste kulturnih potreba:

potreba za jezičkim izražavanjem i komunikacijom;

potreba za saznavanjem, širenjem vidokruga;

estetske potrebe u svakodnevnom životu;

estetske (umetničke) potrebe: potrebe za estetskim doživljajem, stvaralačke potrebe.

Ove kulturne potrebe su međusobno ravnopravne i komplementarne. Navedene su prema dinamici nastanka i razvoja, iako se taj redosled često ne ostvaruje u potpunosti. Ponekad se razvija tek nekoliko prvih potreba, u meri u kojoj omogućavaju normalan život pojedinca, zatim stagniraju ili gasnu, a da se nikada ne razviju u istinske potrebe i interesovanja. To znači da ličnost nije na vreme, u periodu razvoja, stekla kulturne navike. Kod nekih drugih ličnosti, mogu se pak naglo razviti samo neke stvaralačke potrebe, potiskujući razvoj drugih kulturnih potreba.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com